

**בס"ד. ברכת* כ"ק אדמו"ר שליט"א לאנ"ש שי' שברכו אותו
אור ליום ג' פ' שמיני, י"א ניסן ה'תשמ"ה
— לאחרי תפלת ערבית —**

א. ימלא השי"ת את הבטחתו — "כל המברך מתברך"¹, בברכתו של הקב"ה, ש"תוספתו מרובה על העיקר"², היינו, נוסף על ה"עיקר", שגם הוא ברכתו של הקב"ה, ישנה הוספה שהיא "מרובה על העיקר".

וברכות אלו יומשכו למטה הן בגשמיות והן ברוחניות, הן ברוחניות והן בגשמיות, בבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם רויחי, ובטוב הנראה והנגלה.

ב. והוספה מיוחדת בכל זה — מצד קביעות שנה זו:

עומדים אנו ב(ליל) יום השלישי בשבוע, ש"הוכפל בו כי טוב"³, "טוב לשמים וטוב לבריות"⁴.

ובהתאם לכך — יומשכו ברכות הנ"ל באופן של טוב כפול, "כפלים לתושי"⁵.

ומעלה נוספת בקביעות שנה זו — שחודש ניסן וחג הפסח ("זמן חרותנו") התחלתם ביום השבת, שענינו — עונג⁶, וכן שלימות, כידוע פירוש ה"צ"צ⁷ (על יסוד פירוש אדמו"ר הזקן) ש"ויכולו"⁸ הוא מלשון עונג ומלשון שלימות, וכן ענין השמחה — "ביום שמחתכם"⁹ אלו שבתות"¹⁰.

ובהתאם לכך — יומשכו ברכות הנ"ל אצל כאו"א בשלימות, עד לשלימות התענוג, ועי"ז — שלימות בכל העינים, שכן, מכח התענוג נמשך בכל הכחות¹¹, וכל זה — מתוך שמחה וטוב לבב.

ג. עילוי נוסף מצד הקביעות (דר"ח ניסן וחג הפסח) ביום השבת:

(* תרגום מאידית.

- (1) ראה סוטה לח, ב. ירושלמי ברכות ספ"ח, הובא בתוד"ה ואברכה — חולין מט, א. שיחת ש"פ וישלח, יד כסלו תשכ"ט (נדפס בחוברת כפ"ע — קה"ת, ברוקלין, תשכ"ט. תשל"ב. ובלקו"ש ח"ה ע' 422 ואילך).
- (2) ב"ר פס"א, ד. ועוד. וראה בארוכה לקו"ש שם.
- (3) ראה פרש"י בראשית א, ז.
- (4) ראה קידושין מ, א. אה"ת בראשית לב, ב. משפטים ע' א'קנו. סה"מ תש"ט ע' 18 (הב').
- (5) איוב יא, ו. וראה שמו"ר רפמ"ו.
- (6) כמ"ש (ישעי' נח, יג "וקראת לשבת עונג". וראה רמב"ן יתרו כ, ח. ובכ"מ.
- (7) אה"ת בראשית מב, ב.
- (8) בראשית כ, ב.
- (9) בהעלותך י, י.
- (10) ספרי בהעלותך שם.
- (11) ראה סידור רמה, סע"א ואילך. ובכ"מ ולהעיר מגיטין נו, ב (השפעת התענוג בעצם שבעקב הרגל).

בכל שבת יש "מעין" 12 "יום שכולו שבת" 13 דלעתיד לבוא. ובפרט כעמדנו ב"ערב שבת" דהגאולה 14 — שאז ישנו הענין ד"טועמי" חיים זכו" 15, טעימת הענינים דלעתיד לבוא 16.

ונמצא, שמלבד כל העילויים שמצד יום השבת, ישנו גם "מעין" המצב דלעתיד לבוא ("יום שכולו שבת"),

הן בנוגע לענין השלימות (עד לשלימות התענוג) — כמ"ש הרמב"ם בסיום ספרו שבימות המשיח יהיו כל הענינים בשלימות, ובמילא יהיו "פנויין בתורה וחכמתה", והן בנוגע לענין השמחה — כמ"ש 17 "שמחת עולם על ראשם",

ו"מעין זה" — בסוף זמן הגלות, שישנו כבר מצב של (שבת) "כל מלאכתך עשוי" 18, כל הענינים הם בשלימותם, ובמילא, יכולים להתמסר לעסק ד"דע את אלקי אביך" 19, עד ל"ועבדהו בלב שלם" 19 — שלימות בכל עניני העבודה החודרים בכל כחות הנפש (מעין "פנויין בתורה וחכמתה" דלעת"ל), וכל זה — מתוך שמחה (מעין "שמחת עולם על ראשם" דלעת"ל). ועילוי נוסף בטעימת הענינים דלעתיד לבוא — מצד הקביעות דפרשת השבוע, פרשת שמיני:

"ויהי ביום השמיני" קשור עם "יום השמיני" דימות המשיח — כינור של שמונה נימין" 20, ונוסף לזה: מכיון ש"אותו יום נטל עשר עטרות" 21 — הרי זה קשור גם עם "עלי עשור" 22, כינור של עולם הבא של עשר נימין 20.

ומכל ענינים אלו — טועמים כבר בימי הגלות האחרונים, וע"ד מש"נ 23 "ולכל בני ישראל הי' אור כמושבותם", היינו, שבימי הגלות האחרונים ישנו כבר "אורו של משיח" 24, ובאופן של גילוי, עד לקיום היעוד "ונגלה כבוד ה'

(12) דשירו של כל שבת — הוא מזמור שיר ליום השבת, דפי' שבת דלעתיד, כדלקמן.

(13) תמיד בסופה. ר"ה לא, א.

(14) אלף השביעי (רמב"ן בראשית ב, ג. ועוד — שהוא כנגד יום השבת).

(15) נוסח תפלת מוסף דשבת. וראה שו"ע אדה"ז סר"ג ס"ח (וש"ג) דטועם מכל תבשיל ותבשיל.

(16) ראה בכ"ז — לקו"ש חט"ו ע' 282. וש"נ.

(17) ישע"י לה, י. נא, יא.

(18) ראה מכלתא ופרש"י יתרו כ, ט. שו"ע אדה"ז סש"ו סכ"א. וש"נ.

(19) דה"א כח, ט. וראה תניא קנ"א ד"ה להבין מ"ש בפע"ח (קנו, ב). ובכ"מ.

(20) ערכין יג, ב. ועוד. וראה כלי יקר ריש פרשתנו (פ' שמיני).

(21) ראה פרש"י ריש פרשתנו (מסדר עולם). שבת פז, ב. ועוד. וראה כלי יקר שם. ועוד.

(22) תהלים צב, ד.

(23) כמו שהי' ביצי"מ — בא י, כג. ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו).

(24) ראה זח"ג לד, א. לקוטי לוי"צ שם. ובפס"ר רפל"ז: איזה אור שכנסת ישראל מצפה זה אורו של

וראו כל בשר יחדיו"²⁵.

ד. ותוספת חיזוק ותוקף בכל ענינים הנ"ל — ע"י הוספת פעולה טובה, דיבור טוב או אפילו מחשבה טובה, כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות²⁶, שכן, ע"י פעולה זו ממשיכים את "אלופו של עולם", בזמן ומקום הגלות, וכאשר מוסיפים "אל"ף", "אלופו של עולם", ב"גולה" — נעשה "גאולה"²⁷, ונמצא, שלא זו בלבד שבימי הגלות האחרונים ישנה "טעימה" ("מעין") מ"אורו של משיח", אלא עוד זאת, שהגלות עצמו נהפך לגאולה האמיתית והשלימה (במקום "גולה" — "גאולה").

ה. ויה"ר שכל ענינים אלו — החל מהענין ד"טועמי' חיים זכו" — יהיו תיכף ומיד ממש,

ומטעימה זו — באים תיכף ומיד לשלימות הענין, בגאולה האמיתית והשלימה, ובלשון הרמב"ם²⁸: "מיד הן נגאלין",

ובפשטות — שעוד בזמן הגלות הולכים לרקוד לקבל פני משיח צדקנו, "כנערינו וכזקנינו גו' בכנינו ובכנותינו"²⁹, שלימות העם, ביחד עם שלימות התורה ומצוותי', ושלימות הארץ,

וכל ענינים אלו — באופן של הרחבה (לא רק שלימות), כמ"ש³⁰ "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך",

ולהעיר, שכענין זה — ב' הפכים: ענין של גבול ("גבולך"), וביחד עם זה — באופן של הרחבה אמיתית ("ירחיב ה'"),

ובנודו"ד — שכל הענינים דלעתיד לבוא נמשכים ומתגלים באופן של "ממש" (הגבלה), באופן המובן אפילו "לדעת זה התינוק"³¹, וביחד עם זה — גילוי העצמות ממש.

ודוגמתו בזמן הזה — מעבודת התפלה בתכלית הקטנות³², "אני מתפלל לדעת זה התינוק"³³, באים לאהבה ד"ועמך לא חפצתי"³⁴, וכלשון אדמו"ר

25 ישע"י מ, ה. וראה תניא פל"ו "הנגלה לעתיד בלי שום לבוש כו' שלימות בריאת (כצ"ל) עוה"ז כו' ונגלה כבוד ה' כו'".

26 ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

27 ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

28 הל' תשובה פ"ז ה"ה.

29 כמו שהי' ביצי"מ — בא י, ט.

30 ראה יב, כ. שופטים יט, ח. ובפרש"י וספרי שם.

31 כמ"ש (ירמ' לא, לג) "כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם". וראה לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' רי.

32 להעיר שמצה היא קטנות (אבא —) ומ"ע מה"ת באכילתה — בלילה שנגלה עליהם ממה"מ הקב"ה בכבודו ובעצמו.

33 שו"ת הריב"ש סקנ"ז. הובא בסהמ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח.

34 תהלים עג, כה.

הזקן בדביקותו³⁵: "איך וויל מערניט אז דיך אליין",
ואף שענין זה הי' אצל אדמו"ר הזקן — הרי נתן את הכח שהדבר יהי'
בכחו ויכלתו של כאו"א מההולכים בדרכיו, ועל ידם — לכאו"א מישראל וכלל
ישראל, ובאופן ד"נצח סלה ועד"³⁶.

ו. ואין ענין יוצא מידי פשוטו, ואדרבה: ההתחלה היא מפשט, בגשמיות
כפשוטו — ביטול כל ענינים המצירים ומגבילים, ועאכו"כ — ביטול הענינים
הקשורים עם חשש ודאגה, עד להרחבה בכל הענינים הגשמיים,
ומתוך עונג וחירות בשלימות, הולכים "מחיל אל חיל"³⁷ — לשלימות
נעלית יותר, וכן הלאה, עד אין סוף, מכיון שהליכה זו קשורה עם הקב"ה —
"ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"³⁷ — שאין לו סוף,
החל מפשוטם של דברים — שזוכים לראות "פני האדון ה'"³⁸, בבית
המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"³⁹, ובאים לשם באופן ד"ארו עם
ענני שמיא"⁴⁰, בעגלא דידן ממש.
חג הפסח כשר ושמח⁴¹.

(35) שרש מצות התפלה פ"מ.
ומזה שהצ"צ הביא ב' ענינים אלו (התפלה לדעת התינוק והדביקות דאדה"ז) באותו דרוש (שרש מצות
התפלה), מובן שיש שייכות ביניהם, ככפנים.
וימתק ע"פ המבואר בכ"מ (תו"א יד, ב. ועוד) ש"המאור הוא בהתגלות ולכן אפילו תינוקות יודעים שיש
שם אלוקה מצוי כו' אף שאין בהם השגה ותפיסה איך ומה לפי שאין בהם גילוי האור שמ"מ המאור עצמו הוא
נמצא למטה כמו למעלה", וכן הוא בתפילת התינוק, שכוונתו היא לעצמותו ית' בלבד (אליו ולא למדותיו),
"דין אליין" — כי אינו יודע ע"ד מציאות הספירות וגלויים וכו'.
(36) עירובין (נד, א) שאין לו הפסק וראה אגה"ק סכ"ז.
(37) תהלים פד, ח. וראה ברכות בסופה. שו"ע אדה"ז אר"ח סקנ"ה ס"א. וש"ג.
(38) משפטים כג, יז. תשא לד, כג.
(39) בשלח טו, יז ובפרש"י.
(40) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.
(41) ראה לקלר"צ — אגרות ע' קצז — שכשר ר"ת כמוצא שלל רב לרמוז על בירור הניצוצין שהוציאו
ישראל ממצרים כמ"ש ואח"כ יצאו ברכוש גדול, שמח הו"ע הד' כוסות, מוחין דאבא, דאימא כמ"ש בפע"ח.
עכ"ל. — ולהעיר ד"רכש" ח"ו כתיב — אוחיות כשר. וראה הגש"פ עם לקוטי טעמים, מנהגים וכיאורים
(קה"ת, תשל"ט) ע' שנב ואלך.